

Olli katsoi värähtäen ikkunaan ja näki alastoman miehen takapihan hiekkalaatikolla. Sillä samalla märän hiekan ja jäisen sannan muotoilemalla alustalla, jolla Olli itse oli 38 vuotta sitten temmeltänyt. Olli lähti välittömästi vakain askelin kaksionsa eteiseen. "Näenkö mä unta?", hän mietti epäuskoisena. Hän nappasi totutusti hattulaatikon päältä punaisen varsijousen, jolla oli metsästänyt Latviassa viiriäisiä, peuroja ja Itä-Amazonin viidakossa harvinaisia täplähäntäisiä jaguaareja. Virittäessään jousta Olli näki selkeästi miehen hieman punoittavan ja jotenkin tutun näköisen peniksen. Olli kirosi, hengitti syvään ja tähtäsi. Ajatukset sinkoilivat sekavasti ja yllättäen Olli muisti seisoneensa samaisella hiekkalaatikolla joskus vuosia sitten. Kosketus fyysiseen todellisuuteen hämärtyi yllättäen mosaiikkimaisesti, ja hän repeytyi kuin lentäen pihalla olevan miehen olemukseen. Matkan aikana ympäröivä maailma tuntui kauniin kaikuvalta sinisten kvanttisäikeiden sitoessa materiaa hiekkalaatikon ympärillä. Kaikki tuntui samaan aikaan vieraalta, mutta silti jotenkin pelottavan koetulta. Ikään kuin déjà vulta steroideissa, ilman helpottavaa tunnetta sen päättymisestä. Tärinän loputtua siniset säikeet kaikkosivat ja Olli havahtui hiekkalaatikolta alasti käsi elimellään. Hän vilkaisi hätäisesti vastakkaisen kerrostalon toisen kerroksen ikkunaan aivan kuin muistaen jotain. Juuri ennen maailman särkymistä Olli näki vilahduksen nuolesta. Viimeisillä hetkillään hän kuuli ikkunassa olevan miehen eteerisen sadattelun lineaarisen aikaulottuvuuden katkeamisesta. Testi oli epäonnistunut. Kului sekunti, kimeä ääni ja ympäröivä kosmos katosi valoon.